

*“Natuurlijk helpt Nola mij,
is ze een superhulp en
weet ze ontzettend veel.
Maar bovenal is ze een
schat van een hond.”*

Annemiek Lispet met haar ADL-hulphond Nola

Tekst: Janine Verschure
Fotografie: Eva Langens

Annemiek Lispet met hulphond Nola

“Een schat van een hond”

Aan ervaring met hulphonden geen gebrek in huize Lispet. Zwarte Labrador Nola is inmiddels de derde hulphond van Annemiek. Het feit dat ze al ruim twintig jaar haar leven deelt met deze geweldige dieren wil echter niet zeggen dat Annemiek een hulphond ervaart als ‘iets gewoons’. “Elke hond is bijzonder en dat geldt zeker voor Nola”, zegt Annemiek. “Natuurlijk helpt Nola mij, is ze een superhulp en weet ze ontzettend veel. Maar bovenal is ze een schat van een hond.”

“Bij zo’n ‘matchpoging’ krijgen beide partijen enkele dagen bedenktijd maar voor Annemiek en haar man was het al snel duidelijk dat Nola zeer gewenst was.”

Annemiek is rolstoelgebonden. Als gevolg van zuurstofgebrek tijdens haar geboorte heeft ze spasmen. “Ik weet niet anders dan dat ik deze beperking heb”, vertelt ze. “Ik zit mijn hele leven al in een rolstoel.” Annemiek is 47, getrouwd en woont in een servicewoning met zorg erbij. “Ik heb hulp op afroep, 24 uur per dag. Als het nodig is, kan ik bellen en dan komt er iemand om te helpen.”

Midas

Toen Annemiek een jaar of twintig was, kwam Golden Retriever Midas in haar leven. Annemiek vertelt dat de procedure om een hulphond te krijgen in die periode, zo’n kwarteeuw geleden, heel anders was dan nu. “Toen ging je bijvoorbeeld nog twee weken intern in training”, zegt ze. “Je volgde dan theorie- en praktijklessen. Toen ik intern was bij Hulphond Nederland bleek toch dat de hond die in eerste instantie geselecteerd

was, niet bij mij paste. Of ik niet bij de hond, het is maar net hoe je het bekijkt. Korte tijd later kwam Midas en dat klikte direct supergoed. Midas was een mooie hond, een geweldig dier. Ik heb hem elf jaar gehad. Hij is uiteindelijk van ouderdom overleden, in mijn armen. Dat was een ontzettend heftig moment dat aan de andere kant toch ook weer wat moois had.”

Tessel

“Vaak kan het wel een jaar duren voordat er een hulphond beschikbaar komt”, vertelt Annemiek. “Een hond moet bij jou passen en jij natuurlijk ook bij de hond. Na het overlijden van Midas bereidde ik me voor op een periode zonder hond, maar al na een maand of twee werd ik gebeld. Ik ben een week intern gegaan om te kijken of er tussen mij en Tessel een match was, en gelukkig bleek dat het geval. Tessel was een zwarte Labrador en ik heb ontzettend veel plezier van haar

gehad. Toen voor haar de tijd kwam om met pensioen te gaan, is ze verhuisd naar het gezin waar ze ooit als pup woonde. Op zich een ontzettend mooie en fijne oplossing, maar ik vond het wel moeilijk om afscheid te nemen.”

Nola

“Nola is nu anderhalf jaar bij me”, vertelt Annemiek. “Ze is een rustige, gemakkelijke hond. De eerste keer dat ik haar zag, was hier bij ons thuis. Tessel was toen nog bij ons maar haar hadden we even naar een vriendin gebracht. Nola kwam met haar trainer. Mijn man was er ook bij. Hij had vrij genomen omdat het natuurlijk ook belangrijk was dat hij een klik met haar had. Gelukkig bleek dat het geval.” Bij zo’n ‘matchpoging’ krijgen beide partijen enkele dagen bedenktijd. Voor Annemiek en haar man was al snel duidelijk dat Nola zeer gewenst was en gelukkig bleken de begeleiders van Hulphond Nederland dezelfde mening te

hebben. “Na twee dagen werden we gebeld”, vertelt Annemiek. “We gaan het doen”, zeiden ze. Dat was een mooi moment.”

Als we haar vragen naar typische karaktertrekjes van Nola, begint Annemiek te lachen. “Nola is een allemansvriend”, zegt ze. “Natuurlijk houdt ze van mij, maar ze houdt ook van andere mensen. Van alle andere mensen. Omdat Nola het zo fijn vindt om contact te hebben met mensen, gun ik haar dat. Ze zoekt dat ook echt op, loopt kwispelend op iedereen af. Natuurlijk moet het niet uit de hand lopen. Als ze aan het werk is, is haar aandacht bij mij. Als ze los is en ik roep haar, dan komt ze direct. Ik doe dus niet moeilijk over haar afhankelijkheid. Dit hoort nu eenmaal bij Nola, bij haar persoonlijkheid. Dat is het mooie van honden. Ze zijn allemaal verschillend en hebben allemaal hun eigen karakter. Dat maakt ze elk voor zich bijzonder en sociaal.” ●

